

เพ็ญบาย

บทที่ 55

คนที่ฉัตรแก้วพบเมื่อกลับถึงบ้านทำให้เธอต้องกระโดดตัวลอย
ถลาเข้ากอดรัดด้วยความดีอกดีใจ

“ป้าณี ป้าณีขา....”

คุณป้าณีเรียกด้วยอาการตื่นตัน “หนูแก้ว...”

“ป้าณีหายไปไหนตั้งนานคะ แม้แต่จะโทรศัพท์สักครั้งก็ไม่มี”

“โถ ป้าณีจะกล้าโทรถึงคุณหนูได้ยังไง เรื่องขอขาดบาดตาย
พัวพันยุ่งเหยิงขนาดนี้ ป้ากลัวว่าคุณหนูจะโกรธป้า”

“แก้วไม่โกรธหรอกคะ ได้แต่เป็นห่วงว่าป้าณีเป็นอย่างไบบ้าง”

“หนูแก้วจิตใจดีถึงได้คอยแต่เป็นห่วงคนอื่น ป้าสบายดีคะ
แต่ถึงคุณหนูไม่โกรธ ป้าก็ละอายใจจนไม่กล้ามาพบหน้า คน
ของป้าทำเรื่องยุ่งมากมาย ไหนจะนายบ๊อง ไหนจะแม่สริน...”

“พี่บ๊องเป็นอย่างไบบ้างคะ” เธอถามกระตือรือร้น

หญิงสูงวัยหนึ่งไปก่อนจะพูดเสียงเครือ สีหน้าหม่นหมองห่วงใย
คนที่ถูกกล่าวถึง “ป้าก็ไม่ว่าค่ะ เขาเคยส่งข่าวแต่แล้วก็หายเงียบไป
ป้าอดใจไม่ได้ก็เลยต้องมาหาคุณหนูแก้วที่นี้ ความจริงเขาเคยส่งนัก
ส่งข่าวว่าอย่ามาหาคุณหนู เขากลัวว่าจะมีภัยทั้งสองคน”

คนฟังต้องผิดหวัง “โธ่ แก้วนี่กลัวป้าณีจะมีข่าวอะไรเสียอีก”

หญิงสูงวัยเซ็ดน้ำตา “เมื่อไหร่จะหมดเคราะห์เสียทีก็ไม่รู้
แม่ฉัตรร้องให้ทุกวัน ท้องแก่ใกล้คลอดแต่ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร
บ้าง”

ฉัตรแก้วรีบอธิบายว่า “คุณป้าขา แก้วพยายามให้ทางนี้
ถอนแค้นความแต่เขาไม่ยอมกัน ถึงยังงี้ก็ตาม ถ้าพี่บ๊องกับพี่ชัช
ถูกตำรวจจับแก้วก็จะช่วยให้เขาพ้นผิด คุณป้าไม่ต้องห่วงหรอกคะ”

“แต่กว่าตำรวจจะตามพบก็ไม่รู้ว่าจะเตลิดกันไปถึงไหน
ลำบากได้ไฉ้อย่างไบบ้าง ป้ากลัวเหลือเกินว่าจะไม่ได้พบเห็นกันอีก
โธ่... เวิร์กอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้....” น้ำเสียงเครือกลายเป็นสะอื้น

“ไม่ว่าพี่บ๊องคิดอะไร ทำไม่ถึงสั่งป้าณีไม่ให้มาหาแก้ว
เวลาอย่างนี้ที่เราคงจะอยู่ด้วยกันนะคะคุณป้า”

“เขากังวลเรื่องที่คุณชนะชนกลับมา กำชับว่าให้ระวังให้มาก”

ฉัตรแก้วถึงกับนิ่ง สีหน้าเจื่อนจางลง

คุณป้าณีกรีดนิ้วมือจัดเส้นผมให้ “ป้าเข้าใจ ว่าหนูแก้วรู้สึก
อย่างไร ป้าเองเป็นคนนอกไม่รู้ต้นลึกหนาบาง เคยแต่ได้ยินคุณชัช
กับแม่ฉัตรพูดถึงมานานแล้ว พวกเขากลับคุณชนะชนมาก”

“ทุกคนเข้าใจผิดกันไปหมด พี่นะกับพี่ชัชไม่ถูกกันมาแต่ไหน
แต่ไร แก้วไม่เคยเห็นพวกเขารักใคร่ปรองดองกันเลย” เธอพูด
อย่างไม่สบายใจ “เมื่อไหร่จะเรื่องยุ่งๆ พวกนี้จะผ่านไป แล้วเรา
จะได้อยู่กับอย่างปรกติสุขไม่ต้องคอยระแวงเกลียดชังกันอีก”

“ป้าก็อยากให้เป็นอย่างนั้น ความระแวงเกลียดชังไม่เคยให้คุณ
กับใครเลย”

“อยากรู้จริงๆ พี่ชัชอยู่ในอันตรายหรือเปล่า” หญิงสาวพูดอย่าง
เป็นกังวล “คนพวกนั้นเป็นใครกันแน่... จับพี่ชัชไว้หรือว่าไม่ใช่ แต่ถ้า
พวกเขาจับพี่ชัชไว้จริงๆ ทำไม่ถึงไม่ติดต่อมาเรียกร้องอะไรเลยล่ะคะ”

“คุณหนูคิดว่าคุณชัชกับบ๊องเป็นคนไม่ดีหรือเปล่าคะ” เสียง
ถามห้วนโหวก ฉัตรแก้วผินสีหน้ากลางแกลงลงแล้วไม่ได้

“ก็ทุกคนพูดกันไปต่างๆ นานา”

“แล้วคุณหนูเชื่อยังไงล่ะคะ”

ใบหน้าคนตอบหม่นมัว “แก้วไม่รู้จะเชื่อใครดีคะ”

คุณป้าณีฟังแล้วก็ได้แต่ร้องให้.....

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในระหว่างที่กำลังอยู่ในรถยนต์คันใหญ่ซึ่งมี
ชายฉกรรจ์ผู้คุ้มกันสองคนนั่งอยู่ข้างหน้า พอฉัตรแก้วรับสาย เสียง
ทุ้มที่ได้ยินทำให้เธอต้องชะงัก “อยู่คนเดียวหรือเปล่าครับคุณแก้ว”

“พี่บ๊อง” เธอเปลือยออกตามา

“ใจเย็นๆ ครับ อย่าให้ใครรู้ว่าเป็นพี่”

หญิงสาวชะงัก เห็นลำคอด้านหลังของชายทั้งสองหันเอียงมา
เล็กน้อย... ไม่เป็นไรหรอก... ก็พวกเขาเป็นคนของเธอ...

เธอลดเสียงลง “แก้วกำลังจะไปทำงาน... มีคนขับรถแล้วก็...”

“คุณแก้วฟังเฉยๆ อย่าเพิ่งพูดอะไร... อย่าเรียกชื่อพี่ด้วย”

“แต่ว่า...”

“ประเดี๋ยวพีจะโทรใหม่ จะรอให้คุณแก้วอยู่คนเดียวก่อน”
 เธอขัดทันใจ “พีป้องกันมาเถอะ อย่าให้แก้วต้องรออีกเลย”
 “พีเป็นห่วงคุณแก้ว อยากเตือนให้ระวังตัวไว้”
 “แก้วระวังอยู่แล้ว”
 “ระวังชนะชนด้วยหรือเปล่า”

เธอรู้สึกไม่พอใจขึ้นจูบ “แก้วไม่มีอะไรจะต้องระวังพีนะ”
 น้ำเสียงทุ้มกลัดกลุ้มเป็นกังวล “เมื่อวานนี้มีคนตามแม่พี
 กลับมา ทำให้รู้ว่าต้องมีคนช่มชู้บ้านคุณแก้วอยู่ พีก็เลยอดเป็นห่วง
 ไม่ได้”

“จริงหรือคะ แล้วคุณป้าณีปลอดภัยดีหรือเปล่า”
 “ยังปลอดภัย แต่ที่นี้จะย้ายไปทางไหนอีกก็คงจะหนีไม่พ้น”
 “ป้าณีกับพีนิตจะต้องหนีอะไรแก้วไม่เข้าใจ....”

“คุณแก้ว... ถ้าพีไม่ได้กลับมาอีกละก็ ช่วยดูแลทั้งสองคนแทนพี
 ด้วยได้ไหม พีขอร้อง....”

“ก็ทำไมพีป้องกันจะไม่มาละคะ พีป้องกันตัวกับตำรวจเถอะ
 แล้วแก้วจะเป็นพยานให้ว่าพีป้องกันไม่ใช่นักร้าย”

“มันไม่ถ่างอย่างนั้น....”

“ปัญหาคืออะไรคะ”

อีกฝ่ายหนึ่งเงิบ

“พีป้องกัน... เราต้องพบกันนะคะ เราต้องคุยกัน.....”

ไม่มีคำตอบ แล้วเสียงสัญญาณก็บอกให้รู้ว่าอีกฝ่ายตัดการติดต่อ
 หญิงสาวได้แต่ถือโทรศัพท์ที่ซังก้างอย่างอ่อนใจ นี่มันอะไรกันนักหนา
 ปองพลกำลังหลบหนีใคร ใครกันที่จะทำอันตรายแม่และพีสาวของเขา
 หรือว่าทั้งหมดนี้เป็นเพียงเรื่องที่ถูกสร้างขึ้นจริง ๆ

พิรดาถามเธอว่า “ป้าณีมาหาแก้วที่บ้านหรือ”

ฉัตรแก้วพยักหน้า “มาถามข่าวพีป้องกันกับพีชัช”

“ยังไม่มีข่าวอะไรเลยใช่ไหม”

“ยังเลย... แต่ว่าเมื่อเช้านี้พีป้องกันโทรมา”

“จริงหรือ เขาพูดว่ายังไงบ้าง” ท่าทีคนถามกระตือรือร้น
 หญิงสาวข้ามข้อความที่ปองพลบอกให้ระวังชนะชนไป แล้ว
 เล่าแต่เรื่องที่ชายหนุ่มฝากให้ดูแลแม่และพีสาวของเขา พิศดาขมวดคิ้ว

“หนูคิดว่าพีป้องกันเรื่องขึ้นมามากกว่า ตัวเขาเองนั้นแหละ
 มีแผนอะไรกันแน่ ทำให้รุ่นวายขนาดนี้ แล้วแก้วก็เชื่อเขาเสียด้วย”

ฉัตรแก้วเพิ่งจะรู้ว่าพิรดาไม่ใช่เพื่อนรักคนเดิมที่รับฟังเธอด้วยดี
 ทุกเรื่องทุกราวอีกแล้ว ความคิดของญาติสาวในระยะนี้ไม่ใช่เพียงแค่
 จะถูกรอบงำโดยบิดามารดาและยุพธนาซึ่งเป็นปรปักษ์กับปองพลและ
 ชัชชัชเท่านั้น ยังจะถูกรอบงำโดยชนะชนอีกคนหนึ่งด้วย

“ถึงยังไงแก้วก็จะดูแลป้าณีกับพีนิต อาจจะให้มาอยู่ด้วยกันที่นี่”

“โอ๊ย อย่าเลย ถ้าเป็นแผนไม่ดีแล้วจะทำยังไง”

“แผนไม่ดีอะไรกัน” เธอเอ็ดทั้งๆ ที่คำพูดนั้นสะกิดให้หวั่นไหว
 คุณป้าณีพูดว่าไม่ได้ยินข่าวปองพล แต่คำพูดของชายหนุ่มคล้าย
 กับว่าเขาอยู่ไม่ไกลมารดาและพีสาวเลย

“แล้วคนอื่นๆ จะยอมหรือ ทุกคนเป็นห่วงแก้วกันทั้งนั้น”

“แต่พีนิตกำลังท้องลูกของพีชัชอยู่นะ”

“ก็พีชัชใช้หรือเปล่าที่เป็นคนก่อเรื่อง” พิศดาถามอย่างอึดหนะ
 ระอาใจ “พีชัชก่อเรื่องมาตลอด ยัยสรินยัยรุ่งนภาก็เป็นคนของพีนิต
 อับตายไปแล้วทั้งคนนะ แก้วเอ๊ยแก้ว เมื่อไหร่จะหุตาสว่างสักที”

ฉัตรแก้วต้องถามตัวเองว่าเธอโง่งงหาเหตุหาผลตามอคติวิปลาศ
 ไปจริงๆ หรือเปล่า ทั้งๆ ที่เฝ้าเตือนตัวเองอยู่ว่าเรื่องราวที่ผ่านมา
 ทั้งหมดเป็นบทเรียนที่จะต้องจดจำไว้ ชัชชัชมีแผนการร้ายที่บางเรื่อง
 เธอก็เห็นกับตาได้ยืนกับหู อัจฉริยะก็ต้องสังเวทชีวิต ไม่ว่าจะโดย
 ความตั้งใจของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม แต่เธอกลับเอนเอียงที่จะเชื่อถือ
 กระโจนตามคนที่ถูกระบุว่าเป็น “ผู้ร้าย” อยู่เรื่อยมา

พิรดาคงได้บอกเล่าเรื่องที่ไต่ยืนกับชายที่เธอหลงรัก ชนะชน
 จึงมองหญิงสาวด้วยสายตาเครียดขริม

“แก้วติดต่อนายป้องกันด้วยหรือ”

หญิงสาวหลบตา ตอบเจื่อนๆ “พีป้องกันโทรมาค่ะ”

“บันทึกเบอร์โทรเข้าไว้หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

ชายหนุ่มหัวเราะขมิ้มๆ “ถึงรู้ก็จะไม่บอกใช่ไหม”

“แก้วอยากให้มีป้อมมอบตัว... ไม่อยากให้เขาเที่ยวหนีไปอย่างไม่มีจุดหมายปลายทางแบบนี้”

“คนเราถ้าไม่มีความผิดแล้วจะต้องหนีทำไม”

หญิงสาวถอนใจ “แก้วก็ไม่เข้าใจ....”

“แต่เราก็เชื่อไปหมดทุกเรื่องไม่ว่าเขาจะพูดอะไรไม่ใช่หรือ”

“เปล่าค่ะ... ไม่ใช่ทุกเรื่อง แต่ว่าตอนนี้แก้วไม่รู้จะเชื่ออะไรเหมือนกัน....”

“นายคนนั้นช่างมีบุญจริง ๆ ทำอะไรไว้สารพัดแต่แก้วกลับไม่ระแวงสงสัย นี่ยังคิดจะรับคนของเขาเข้ามาอยู่ในบ้านอีก ไม่ห่วงตัวเองแล้วยังไม่ห่วงอากัฏฐ์อีกด้วย”

เธอหลบตา พูดเจื่อน ๆ “แต่ที่บ้านก็มีคนคุ้มกันตั้งหลายคน ฟืนตีกำลังท้องแก่ ป้าณีก็น่าจะมีพิษภัยอะไร”

ชายหนุ่มส่ายหน้า หัวเราะราวเยาะหยัน

ยุทธนา มีความก้าวหน้าเรื่องงานมาแจ้งให้ทุกคนแสดงความยินดีด้วย เขาจะต้องเดินทางติดตามท่านผู้ใหญ่ไปต่างประเทศนานครึ่งเดือน เป็นภาระกิจกระชั้นชิดและหาเส้นทางขยายตลาดเพื่อการส่งออก ขณะเดินทางเกียรติยศประกอบด้วยบุคคลสำคัญในระดับแนวหน้า ตั้งแต่ผู้มีตำแหน่งหน้าที่สูงสุดในคณะรัฐบาล มาจนถึงพ่อค้าระดับประเทศ

“เตี้ยผมก็ไปด้วย” เสกสิทธิ์บอกในวันที่ชนะชนเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารโดยมีครอบครัวของนายความอยู่ร่วมด้วยในท่าที่ปรองดองกันเป็นอย่างดี “สำหรับผมเองจะเดินทางในอีกสองเดือนข้างหน้ากับอีกมิชชั่นหนึ่ง ถ้าแก้วสนใจ ไปกับผมตอนนั้นก็ได้อ”

ฉัตรแก้วมองหน้าชนะชนอย่างกระตือรือร้นเป็นเชิงขอความเห็น ชายหนุ่มยิ้มขลิบ ประกายตาก้าว ยกแก้วเครื่องดื่มให้แทนคำตอบ เสกสิทธิ์ถามว่า “เมื่อไหร่จะยอมให้น้องสาวไปฝึกงานกับผมสักที่ครับคุณชนะชน”

ยุทธนามองอย่างหม่นหมอง ฉัตรแก้วเคียงข้างเสกสิทธิ์ราวกับเป็นคู่ที่จับจองกันไว้ ชนะชนยิ้มเครียด ๆ

“ผมไม่ขัดข้องอยู่แล้วครับคุณเสก ทุกอย่างแล้วแต่เจ้าตัวเขา”

“นั่นไง แล้วแก้วรอช้าอะไรอยู่ ดีละ พรุ่งนี้ผมจะสั่งให้เขาจัดโต๊ะทำงานให้ในห้องทำงานของผมเลย” หนุ่มใหญ่รีบรวบรัด

ฉัตรแก้วกลับเป็นฝ่ายลั้งเล

“โอ๊ย... เอาอย่างนั้นเลยหรือคะ”

คุณพรรณงามขัดว่า “อะไรกันแก้ว งานที่บริษัทออกถล่มมือแล้วจะทิ้งพี่นะไปได้ยังไง”

ชนะชนยิ้มขลิบ ทำท่าที่ประหนึ่งว่าฉัตรแก้วช่างไร้หัวใจ

เสกสิทธิ์พูดว่า “คุณชนะชนมือหนึ่งอยู่แล้ว ตอนนั้นก็มิชชั่นช่วยตั้งหลายคน แก้วบ่นเสมอว่าทำงานไม่เก่งผมก็เลยจะช่วยเทรนให้”

“ทำไมจะต้องลำบากคุณเสกด้วยคะ คุณชนะชนก็เป็นครูที่ดีที่สุดอยู่แล้ว” พรรณงามไม่วายโต้แย้ง

“แก้วเขาไม่อยากเรียนกับผม” ชนะชนพูดเยาะ ๆ

พริดาตัดพ้อว่า “หนูดาอยากเรียน แต่พี่นะไม่มีเวลาสอน”

ชายหนุ่มจับต้นคอเธอโยกคลอนอย่างหยอกเย้า

“อีกหน่อยพอพี่เคี้ยวเชษฐจริง ๆ ก็จจะร้องโอดโอย”

หญิงสาวหัวเราะคิก สุขใจกับสัมผัสของคนที่คุณหลงรัก

ชายหนุ่มทำท่าที่ราวกับเป็นคู่รักของพริดา หากพอเสกสิทธิ์มีท่าทีแบบเดียวกันนั้นกับฉัตรแก้ว ประกายก้าวเรียวขลิบก็ฉายแวบ

“ผมต้องขอตัวพาเด็กกลับก่อนนะครับ” เสกสิทธิ์บอกหลังจากที่ทำสัญญากับฉัตรแก้ว ทุกคนคัดค้าน แต่เขายังยืนยันโดยที่ฉัตรแก้วได้แต่คล้อยตาม ร่างที่จับจูงกันออกไปถูกวิพากษ์วิจารณ์ตามหลัง

“ดูซิ แก้วตามเขาไปแล้ว” คุณพรรณงามเองก็หนักใจกับหนุ่มใหญ่คมกริบคนนี้อย่างยิ่ง “แก้วเชื่อฟังคุณเสกเหลือเกิน จะทำยังไงกันดีคะคุณชนะชน”

“ต้องแล้วแต่เจ้าตัวเขาครับ เรื่องอย่างนี้บังคับใจใครไม่ได้”

ชายหนุ่มพูดเจ้อหัวเราะ

ทว่าประกายตาคุโชนวาววาม.....